

TROMMELVLIES 73:

De muzikmees

Tja Mees, ik weet eigenlijk niet goed waar ik moet beginnen. Want er is zo veel, zo breed en zo fraai. Ik schreef het al toen je nog maar net geboren was (zie Trommelvlies 62), maar nu je bijna een halfjaar bent, wordt het, ben ik bang, toch de hoogste tijd. Opa moet je nu alles gaan leren over alle heel mooie muziek.

Ik werd er weer aan herinnerd toen ik zaterdag 6 oktober zat te kijken naar de tweede editie van *De Nacht Van De Popmuziek*. Misschien had ik het voor je moeten opnemen Meesje, het zou een redelijk uitgangspunt geweest zijn voor je muzikale vorming.

De als “Muziekmarathon” aangekondigde babbelnacht vol live muziekbeelden liet zich aanzien als een gezellig en spontaan ter plekke tot stand komend inkijkje in (vooral) de omvangrijke videoverzameling van Fenno Werkman. Presentator Leo Blokhuis en zijn sidekick Matthijs van Nieuwkerk (ja sorry Matthijs, de rollen waren hier duidelijk omgedraaid: volgende keer moet je je voor een foutloze presentatie toch een beetje meer inlezen in de feiten, de namen en de geschiedenis van de pop) hadden er lol in. Maar het was bij tijden wel een beetje heel erg van ‘Oké, we zullen dit stukje kort laten zien, maar daarna komt er weer iets wat wijzelf véél leuker vinden.’

En hoewel Leo braaf uitlegde dat dit programma nou eens bedoeld is om oude (en in veel gevallen onbekende) muziekbeelden te kunnen ontstoffen en dat de hedendaagse muziek uitgebreid aan bod komt in registraties van evenementen als Lowlands en Pinkpop, lag de nadruk toch wel héél erg op de jaren waarin Orwells *1984* nog als verre toekomst klonk.

Het was overigens wel aardig om Stevie Ray Vaughan weer eens uit zijn dak te zien gaan. Of moet ik zeggen: uit zijn hoed? Ik heb ooit voor een gitaarspecialzaak een reclamebord (voor plaatsing op de stoep) mogen schilderen, met Stevie Ray V. aan de ene kant en op de keerzijde Jimi Hendrix. Het gegeven dat beide betreurde gitaarvirtuozen meestal een hoed droegen en Jimi bovendien linkshandig was, stelde mij destijds in staat om de contouren van het levensgrote bord dusdanig te zagen dat het resultaat realistisch oogde en de Stratocasters van de helden elkaar niet in de weg zaten. Maar dat is eigenlijk al weer een ander verhaal.

Wat zullen we doen Mees? Maar gewoon bij het ontstaan van de allereerste blues beginnen en dan toewerken naar vandaag of juist per letter van het alfabet opa’s platenkast doorploegen? Of gewoon vanaf Buddy Holly met sprongetjes heen en weer door de geschiedenis reizen? Vanuit Patrick Watson en Arctic Monkeys terugkijken naar hoe het allemaal begonnen is of bij elke nieuwe act die zich aandient lijntjes trekken naar oorsprong en verwante oudere artiesten? Of zal opa voorlezen uit *The Many Lives Of Tom Waits*?

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: educatief *Only ‘cause you’re young* van Georgie James (maar *Try a little tenderness* van Otis Redding mag ook).